

Duizend zesvoetige vingers per dag.
Zestig woorden gezegd en gezwogen.
Twee longen gevuld. Twee beugels geleegd.
Tien regels bedacht omzichtig vergeten.

Nooit sterker. Steeds sterker doordrongen
van wat ook anders weinig was geweest.

Nog twee dozijn decemblers voor de ijsgang.
Wat kan hij daarin doen? Maakt een begin
met gretige verbranding van verslonden
banden voorbereiding op de laatste hand.

BRAND

Dauwdoorhangen web van hier nog niet ontbonden
weefsels water vlees ivoor dat mij nog niet verbiedt
mij uit mijn slijmnet

mij uit het sleepnet dat ik vorm dan ben te bevrijden.
Bloedzak meent het ijdel zonder bloedzak af te kunnen!
Hij moet wel want zijn bloedzak die is lek!

Straaltje schetst een kletsverhaal vol grollen
leidmotieven en geliefden. Had graag lijfloos
oord geschapen waar kapel met spin bevriend

onlust vrolijk leek.
Wie bezong dan klit ziel wijn sukade?
Wie opvlucht uit het zweefbed in je tuin?
Wat stikte dan in hennep van mijn baard?

H A N G

Wijf duld mij in uw schoot streel van mijn buik
het smijdig plooiën scheer mijn grijze schedel raspand houd
mijn zak beet als ik u vinger prijs bij vriend en vijand
mijn voormalige potentie maar niet nu.

U moet mijn koelkast vullen met trappisten.
U moet het glas vasthandig van mijn lippen slaan.
U moet mijn kater smoren tussen borsten.

Tutoyeer mijn infarcten en prothesen poets de grauwe
stenen uit mijn gangen zet weefsels die ik afstiet op sterk water.
Begroet mijn maden als getrouwe knechten.

Bewierook mijn zeven zonen om hun brillen.
Loof mijn zeven dochters om de room van hun huwbaarheid.
Schoei mijn zeven broeders kleed mijn zusters.
Drenk mijn broedse moeder met bourgogne.
Voer mijn kindse vader zijn poeder en draf.
Ken mijn zeven vrienden en vriendinnen.
Vergiftig mijn vrouwen met smeugige desinformatie.

Laaf u aan het braadstuk uit mijn oven rol u in dons
op mijn peluw van vorstelijk bedstro verbras mijn goud
vergok het in speelhol onthaal royaal deurwaarders curatoren.
Betover mijn bankier met de dans van uw hinkstap

U moet niet willen weten wie ik leef.
U moet niet willen roeren in mijn moezen.
U moet mij laten smoren in mijn stookhok.
U moet mijn weerstand breken tot ik geef.

Bespaar mij straks vermolming in protserig spaanhout plet
mij niet onder geslepen graniet zuig mij snel zuig mijn as
met uw gammele miele maar houd mij voorlopig aan praat
nog onder uw onderste rokken van memelig vlees.

L A A F

U bent voor plechtige bedgang?
U koestert uw altaar van veren hanteert bedreven het slaapmes?
Uw voeten bevlogen ontsnapt u ter plaatse gebleven?

Leg af dan uw broos kuras van huid en ribben klap
op naar maan het vizier van uw schrompele schedel
dat wij schouwen

het hart van uw honger
het sibyllijns boek van uw beurs uw eventuele vulva
de wals van uw kokkende appel
de weeë essence van uw dorsten

die naar billen van roomse kolossen
die naar porter en stout op de klippen
die naar arend en balgpijp naar licht uit het zilte
westen kon ronding niet stelpen wat brak.

Wij keuren van uw ronkend geweide het kleurig
blazoen in duifzachte morgen
hechten bij kraaizang en loeituig wij af.

SCHOUW

Neem je mijn hand of laat je haar liggen op tafel
tussen brood en oekazen van boekschuwe bureaucraten?

Zoek je mijn voet in de fluistercoupé eerste klasse
waar gladpak te luid slavenpakketten verkwanselt?

Tref je mijn oog op de wenteltrap van de vliering
naar het hol van de schriele systeembeheerder?

Steek je mijn hoofd op een staak naast je wijnrood
met parthische pronkgewaden behangen hemelbed?

Voer je mijn ballen aan raven mijn ontrafelde hart
aan disselgejukte mussen boven zwart land?

Streel je mijn bondige tronk krimp je dertienmaal
bij flagrant spattend naalduur in dompe december?

Hoe lang nog katijf misbruik je mijn dulden belach
je mijn loopvogelvlucht naar de knoppen?

J U K

Jen me niet met opslag van de ogen die je hebt.
Mijn blinden en gordijnen blijven toe.

Onvelbaar staan soms eiken op dalende heuvels.

Bel me noch bij hagel noch bij hooibroei.
Verfrommel welke brieven je me denkt.

Spinnen behoeden de hel van geurige bibliotheken.

Geen kutsmoes geen uitvlucht geen klaagzang.
Geen lokstof die slinks over drempels in tocht glipt
langs dubbel glas en eikhouten luik van mijn koekoek.

Zwijgzaam loert een velduil op zijn muisberm.

De fleemtaal van je tepels: onwelvoeglijk.
De teemtaal van je heupen: onvoorstelbaar.
Het labberkoeltje van je lippen: verraderlijk.

Slaap zacht incunabel. Je bed is een veste van staal.

J E N

Lier je veenziek op tot vermeende behoefte
aan wie je niet weet hoe ze lief heeft
gehad wat je moedeloos maakt.

Zij heeft zo iets van
laat me lachen ik schik in flatterend satijn mijn natuurlijk
drogende honingmeloenen je ziet maar wat je vindt.

Lier je op met poëmen met faliekante flageoletten
op geharste darmen hoogwerkers telekranen gele verreikers

man offer liever tienden van je slatgang

zoals wanneer haar keel in toeknijp knauwt alsof
met gekartelde nagels je krast je ammonia blues
in stof op schuurzaam boerengerief voor kerstint nimmer dekkend.

Lier op zij heeft zo iets van
stik in moer zing wat ik luister en daal af.

Z I N G

Van je vriend zijn vrouw de ruime milde heupen.
Van het haas de zachte lepels in je wildpot aan het gas.
In adellijk marokijn de lokpatronen van je liefste.
De handige wereld je moet haar –

Van daapse bidders de gewijde bijlen geslepen.
Van knitteldichters de lijzige verzen geprikkeld.
In kristallen paleizen bebrilden met kittige opinies.
Bijna alles als het moet nog even –

Van drievuldig bier verstommen de bellen.
Je postbus verstopt met verstijving en protsige klokken.
Benoemingen volgen aan innige instituten.
Je moet haar niet maar neemt –

Bekrachtig thans in zijn ambt de charmante ontkenner.
Negeer van hebbers de macht en hun minzame dellen.
Verschans je achter glas grap met je bewaarders.
Je houdt bijeen wat kruimelt en vervliegt.

NIET

Laat mij in waas van het geziene laat
mij mijn bunker ik – ruis tuit van schorre basgitaren
o leen me je oor als je fluistert je wang in mijn raspende
hals – praat mij in onbeheerste talen.

Smaak van ongebeten tong tussen schuivende kronen
mijn luchtpijp schoorsteen van brandgraf mijn
knoestige lever hard van traag wurgende tocht.

Ga niet zo ver bevriende als je gaat
verlaat gewapend beton tussen slapen.

Goed. Noem het zeurende spookpijn.
Noem het voorlopig jeuk die niet zwelt maar niet went.
Noem het radiobrom naast bed van een raadloze buurman.
Noem het zoem van lamrijke koelkast vol vlaamse jenever.

Hoor ik elke dwergseconde achtergrondruis
van toen snaren ruimte bouwden met zuigende krachten
bomtapijt in atomen deelcellen stofvoog dat ontspringt.

N O E M

Vette stoomhoknimfen pletten gevouwen uiers.
Sluiten omwalling van ogen om zalige leegte.

Rekken makke schouders blazen wasem die men deelt
in brakke teelt van schimmels en amoeben. Rochelen in

en uit op het ritme van de verveeldste badmeester.
Hoe haperen steeds der badentelster speeltjes!

Na drie nog drie verdrinkingen te gaan.

Wij spoelen zeden af in knedend water. Moeder baart.
Wij koesteren groeven striemen dunnende kruinen.

Wat hangt daar aan de spijltjes van de hoge? Maar als
dat niet mijn lichaam was met wit geknepen knuisten!

Herstel. Herstel ons kreuken in tollende trommels
wij vlieden maar zoeken de naaf die ons draaiende hield.

TEEL